

лихмѣ, или? Тамамъ осемдесѣтъ хилѣды само въ темесющѣ имамъ.“

— Тжй, тжй, казвай ми ты, какво-то щѣшь: пара-та върши всичко, а, даскаль Прѣвчо? притури чорбаджіятъ, като ся обърна къмъ взаимноучителя даскаль Прѣвча.

„Азъ да ви кажимъ,“ подхвана съ горѣщина взаимно-учителя даскаль Прѣвчо, „меня питайте: цѣлы двадесѣтъ и четиры години съмъ стоялъ подъ метла-та и съмъ треперѣлъ надъ дѣца-та По цѣлы ноци не съмъ спалъ и съмъ писѣлъ писма на господари-тѣ По двадесѣтъ пжти на денѣтъ съмъ изминуваъ градѣтъ, отъ долніятъ край до горніятъ, да събирамъ господари-тѣ Всичкы-тѣ младежи, кон-то виждате въ градѣтъ, сж мои ученицы, кон-то не ме познаватъ за нищо Гвоздѣй не ся е забивало въ школа-та безъ знаніе-то на господари-тѣ Съ куцѣ магаре дръва да съмъ носилъ“

— Е, е, е и ты, даскале, като захванишь, чи умрѣзнавашъ на челяка да тя слуша, прѣкжѣна го чорбаджіятъ. Нали видишь, чи не ти струва пары въке мекереликатъ. Отъ какъ излѣзоха на свѣтѣтъ ей-тѣзи въртоглавы опнаты ли ги казватъ, какво я? салъ на садило приличатъ, — афъ едерсинъ ама, даскале, казва на новіятъ даскаль, като ся обръща къмъ него, чи и ты си отъ тѣхъ, — и за насъ хлѣбъ хвана да не остава.

„Бахъ,“ каза новіятъ даскаль, „азъ не ся сѣрдѣж, кога-то ми казватъ истина-та въ очи, ако то е истина. Не трѣба да ся сѣрдите, на въртоглавы-тѣ ами на само-то време. Но ные сѣвсемъ ся отдалечихме отъ предметѣтъ, кой-то ни отвори разговоръ. Азъ желаяхъ да кажа върху този предметъ миѣніе-то на просвѣщенны-тѣ хора, между кон-то съмъ и малъ честь-та да порастна и съмъ можѣлъ да ся убѣдѣж въ истина-та на тѣхно-то казване; но нѣкакъ си презъ всичко-то време на нашѣтъ разговоръ време не сполучихъ. Ако имате търпеніе да послушате, азъ желямъ да кажа нѣколко думы за отхрана-та.“

— Да видимъ, какви ще ги изрови, пришпжна вторіятъ аза на чорбаджіятъ: той обича много да мждрува, ама да видимъ.

— Е, добрѣ, даскале, кажи, отговори чорбаджіятъ.